

ROSEWOODSKA
KRONIKA

Stratená,
PRINCEZNA

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COL
BOO

Rosewoodska kronika

Stratená princezná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Connie Glynn

Rosewoodska kronika 3 - Stratená princezná – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Stratená, PRINCEZNA

ROSEWOODSKÁ
KRONIKA

Stratená,
PRINCEZNA

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COO
BOO

Originally published in the English language by Penguin Random House UK
under the title *The Rosewood Chronicles – The Lost Princess*
Copyright © Connie Glynn 2019
Translation © Petra Kýšková 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1630-7
ISBN e-knihy 978-80-566-1704-5 (1. zverejnenie, 2020)

*Túto knihu venujem kryse,
ktorá žije v kroví za mojím domom.
(Volá sa Zooms.)*

Prolog

Emelii spadlo niečo do oka – smietka, ktorá mohla za to, že líca mala mokré od slz. Potiahla nosom, utrela si tvár a bolo jej úplne jedno, že si rozmazala maskaru a vyzerá ako panda. V poslednom čase jej bolo viac-menej všetko úplne jedno.

„Emelia, *bella!* Si v poriadku?“ prihovorila sa jej matka. Emeliini rodičia sedeli vedľa seba na módnej talianskej pohovke, ale otec sa ani nenamáhal zdvihnúť zrak od knihy.

Prešiel takmer rok odvtedy, čo sa Emeliin život obrátil naruby.

„Som v pohode, mami,“ odvetila milým hlasom. Jej ľavé oko so šmuhou od maskary vyzeralo ako prázdna očná jamka kostlivca. „Len mi niečo spadlo do oka.“

Pred rokom Emeliu uniesli – spolu s Percivalom Butterom, nepočujúcim synom Richarda Buttera, majiteľa Butterovej spoločnosti a najväčšieho konkurenta jej otca, ktorý vlastnil cukrársku firmu Hubbub. Zo zajatia si nepamätali vôbec nič, ale keď ich našli, obaja boli v poriadku, nemali žiadne zranenia ani iné následky na fyzickom alebo psychickom zdraví. Zostávala jediná otázka...

„Emelia, myslím, že by si mala ísť už spať. Zajtra ráno máš atletický tréning,“ ozval sa pán Malouf, obrátil stránku v knihe a ani sa na ňu nepozrel.

„Veď ešte nie je tma,“ zaprotestovala, keď sa pozrela von oknom.

„Povedal som, že máš ísť spať!“ zopakoval zlovestným, despotickým tónom, ktorý nepripúšťal ďalšie protesty.

Odolala pokušeniu zazrieť naňho, pretože vedela, že by sa to skončilo hádkou, ktorú aj tak nemala šancu vyhrať. Z pozláteneho konferenčného stolíka schmatla tréningový plán a vybehla po mramorovom schodisku do svojej izby. Celú cestu bojovala s túžbou tresknúť za sebou dverami a poriadne zarevať.

Keď ju otec tak drsne vyrušil, práve rozmýšľala nad jedinou nezodpovedanou otázkou: *Prečo je taký sklamaný, keď som sa vrátila živá a zdravá?*

Odkedy bola naspäť doma, správal sa k nej veľmi odmerane. Spočiatku ju sledoval ako jastrab, akoby od nej niečo očakával. Netušila, čo by to mohlo byť, ani na nič neprišla. Namiesto toho videla, ako sa jeho nádej postupne menila na sklamanie, ktoré vyústilo až do chladného pohrdania.

Dosť ju to znepokojovalo. Chcela mu urobiť radosť, a tak sa začala venovať každému možnému koníčku. Jeho však nepotešilo vôbec nič.

Emelia si opatrne rozviazala biely hidžáb, poskladala ho a odložila do skrine, kde mala aj ostatné. Ležali tam vystavené vo všetkých možných farbách, ale tento biely mala odjakživa najradšej. Cítila sa v ňom elegantne, ako priamy človek. Úhľadne zakrýval jej neposlušné vlasy a menil ju na niekoho, koho bolo treba brať vážne. Rozhodla sa, že urobí všetko pre to, aby sa rovnako cítila aj vo svojom vnútri. Keď si uvedomila realitu, plná zlosti sa zhlboka nadýchla a výdychom zo seba uvoľnila všetok hnev a bolesť.

Zamyslela sa nad tým, čo vedela. Percival Butter bol pred niekoľkými mesiacmi hospitalizovaný. Dôvodom boli následky nevydareného pokusu o únos princeznej z Maradovy, ktorého páchatelom bola tajomná skupina Leviatanov.

Kľakla si na zem a natiahla sa hlboko pod svoju posteľ s baldachýnom. Vytiahla odtiaľ nenápadnú drevenú škatuľu a otvorila ju. Vnútri ležala kôpka poskladaných novinových výstrižkov, ktoré obsahovali všetko, čo sa jej podarilo nájsť o Leviatanoch, Percym aj princeznej z Maradovy.

Leviatani Percivalovi Butterovi vymyli mozog, preto si vôbec nič nepamätal. Jeho otec o únose vedel a sám dovolil, aby k nemu došlo. To bol fakt.

Pred rokom Leviatani uniesli spolu s Percym aj ju. To bol ďalší fakt.

A jej otec bol z neznámych dôvodov – lebo dosiaľ tomu nerozumela – veľmi sklamaný, že sa im nepodarilo vymyť mozog aj Emelii, takže sa nedala použiť na to, čo mali v pláne. To však bola len špekulácia. Dvoma vecami si však bola absolútne istá.

Po prvé: Leviatani jej zničili život.

Po druhé: bola rozhodnutá postarať sa, aby za to zaplatili.

Na dne škatule našla vec, ktorú hľadala a ktorá jej pomôže, aby sa opäť cítila sama sebou. Slobodným človekom z mäsa a kostí.

Emelia sa celý život snažila byť dokonalá dcéra a dokonalá mladá žena, vždy robila všetko, čo sa od nej očakávalo. Nikdy to však nestačilo.

Podišla k honosnému nočnému stolíku, sadla si a vzala do ruky prameň svojich hustých zvlhčených vlasov, čiernych ako eben. Hodvábne kučery jej pretekali pomedzi prsty ako vodopád. Nato bez váhania zapla holiaci strojček, ktorý vytiahla zo škatule. V končekoch prstov zacítila vibrácie a v ušiach jej zaznelo tiché vrčanie. Pomaly zdvihla krútiace sa hlavice k čelu. Ohla ruku so strojčekom a priložila ju bližšie... a ešte bližšie... a s očami upretými na svoj odraz v zrkadle cítila, ako jej kučeravé lokne pomaly klesajú k nohám. Keď sa konečne odvážila sklopiť zrak, na mramorovej dlážke uvidela lesklé čierne pramene pripomínajúce zvíjajúce sa hady.

Hotovo. Bolo po všetkom.

Prešla si rukou po lysej lebke. Kožu jej pokrývalo pichľavé strnisko čerstvo oholených vlasov, akoby mala na hlave helmu. Jej oči odrazu vyzerali väčšie, oduševnenejšie – hľadeli na ňu z neznámej tváre ako veľké tmavé kruhy. Venovala svojej novej kamarátke úprimný úsmev, vítajúc ním povedomú cudzinku, ktorá sa na ňu pozerala zo zrkadla.

Náhle jej pozornosť upútalo bzučanie telefónu, ozývajúce sa z postele. Identita volajúceho sa skrývala pod číslicou 4 a Emelia okamžite vedela, kto to je.

„Ahoj, Riri,“ zazubila sa do prístroja, pretože ešte vždy obdivovala svoj odraz v zrkadle. „Ako pokračuje tvoj malý projekt?“

Dievčina na druhej strane linky chvíľu uvažovala, pomedzi hluk pradáceho motora bolo počuť jemnú melódiu.

„Stále sa snažíme rozlúštiť tú hádanku.“ Hovorila zamyslene, roztržito a Emelia si presne vedela predstaviť, ako sa pritom tvári. „Ako sa držíš?“

„Celkom dobre.“ Emelia si sadla na posteľ, podvedome siahla po prameni svojich vlasov a chcela si ho omotať okolo prsta. Žiadny tam však nebol. Opäť sa zahľadela na svoju novú vizáž. Cítila sa oveľa uvoľnenejšia a slobodnejšia. Usmiala sa. „Neuveríš, čo som práve urobila.“

PRVÁ ČASŤ

お邪魔します

Odžama-šimasu

Japonská fráza:

Prepácte, že (vás) vyrušujem.

1

Najdôležitejšie bolo, aby sa jej podarilo dostať cez bránu.

„Už je tu!“ ozval sa hlas z davu, ktorý sa vzápätí vrhol k autu.

Za pozlátenu bránu bolo vidieť budovu Rosewood Hall. Okná školy sa blýskali v slnečnom svetle, na kamenných stĺpoch sa vlnili vyrezávané ruže. Tam mala svoje bezpečné útočisko. Lenže tu, mimo areálu školy, sa okolo nej ako obludná škvrna rozpíjalo more cudzincov.

Novinári.

Brána zvyčajne spoľahlivo plnila svoj účel a držala ich v primeranej vzdialenosti, ale chodník pred ňou bol v tomto boji o súkromie územím nikoho. Nech sa dialo čokoľvek, Lottie bola pre novinárov tým najlepším úlovkom, aký sa im mohol podariť. Kým neprešla bránou, bola v poľovnom revíre.

V prvom rade musela dostať Ellie z dosahu týchto predátorov.

„Nikolaj,“ zašepkala, „prosím, prekľznite s Ellie do školy. Ja zatiaľ skúsím odpútať ich pozornosť.“

„Ale, Lottie...“ Jej princezná sa pokúsila protestovať a nahlas potiahla nosom.

„To je v poriadku, Ellie. Nemaj obavy.“ Venovala jej povzbudzujúci úsmev. „Presne na to som predsa vycvičená, nie?“

S novinármi si museli poradiť hneď po incidente na panstve Tompkinsovcov. Lottie bravúrne odpovedala na všetky otázky, ale potom ju ešte vyškolil kráľov poradca Simien Smirnov. Upozornil

ju, že jedného dňa sa hrádza pretrhne a oni budú bažiť po tom, aby sa dozvedeli viac. Pri pohľade na nich jej napadlo, či práve toto nie je tá chvíľa.

„Stretneme sa v škole,“ uistila Lottie svoju princeznú a čo najmilšie sa na ňu usmiala, sledujúc, ako mizne a utiera si pritom nos.

Za tie dva roky, čo sa poznali, Ellie ani raz nemala nádchu. Bolo zvláštne vidieť jej bledú olivovú pleť rozpálenú horúčkou, tmavé kruhy pod očami a suché, popraskané pery. To všetko bolo pre dievča, zvyčajne plné života, veľmi náročné.

Pohľad na chorú priateľku naplnil Lottie zúrivým odhodlaním. Bola jej portmankou, človekom, ktorého úlohou bolo niesť na svojich pleciach bremeno postavenia princeznej, aby Ellie mohla žiť ako normálne dievča. Chorí bývajú len vystresovaní ľudia s problémami. Nie princezná.

Starosti si mala robiť Lottie.

Keď vystúpila z auta, bolo pod mrakom, ale teplo, čo bolo pre britské leto typické. Vo vzduchu bolo cítiť bližiacu sa búrku.

Tak dobre, poďme na to. Nech to vypukne.

Lottie sebavedome vstúpila do jamy levovej.

„Existujú nejaké nové informácie o Leviatanoch?“

„Prečo ste sa od toho incidentu neukázali na verejnosti? Bojíte sa?“

„Môžeme vidieť úsmev?“

Láskavá, statočná, nezastaviteľná! Láskavá, statočná, nezastaviteľná! Lottie si dookola opakovala svoju mantru, potom sa dotkla prívěsku s vlkom, ktorý jej visel na hrudi, a upravila si korunku vo vlasoch.

Keď smelo zdvihla bradu, od opálu v tvare polmesiaca, ktorý zdobil korunku, sa odrazili slnečné lúče. Sila tohto nádherného strieborného šperku jej prešla celým telom a pripomenula jej, že nikdy nie je sama, že má pri sebe časť svojej rodiny.

Pokojne vykročila k zástupu novinárov a tvárila sa podľa

možností čo najvyrovnanjšie. Po jej boku, tam kde by mal stáť princeznin protektor, prešľapoval najatý osobný strážca. Samuel bol milý mladý muž, ale Lottie si musela ustavične pripomínať, že na Jamieho neprítomnosti nenesie vinu. Jamie dal totiž veľmi jasne najavo, že nemá záujem ísť s nimi po výsledky skúšok.

Lottie inštinktívne siahla po prírvesku s vlkom. Rovnaký nosila aj jej princezná a Jamie. Bol to darček, ktorý dostala krátko po príchode do kráľovskej rodiny, a jeho váha jej pripomínala puto, ktorým boli všetci spojení. Lenže teraz, keď ho Jamie pretrhol, cítila v hrudi bolesť.

Odrazu sa jej pred tvárou objavil mikrofón, ktorý držala ruka páchnuca po cigaretách.

Lottie sa pozrela na reportéra, ktorý agresívne opakoval svoju otázku: „Nastal nejaký pokrok v pátraní po dôvodoch, prečo po vás idú Leviatani, princezná?“

Lottie sa zhlboka nadýchla, aby sa jej netriasol hlas. „Informácie sú rovnaké. Pokiaľ vieme, Leviatani...“ Len čo vyslovila to meno, vyschlo jej v krku a spomenula si na Ingrid a Juliusa, vražedný tandem, ktorý ju skoro uniesol. „Zatiaľ vieme, že sa zameriavajú na deti z významných a vplyvných rodín. Ich ciele sú však stále neznáme.“

Samuel jej položil ruku okolo pliec a jemne ju odviedol od novinárov. Lottie sa pri vlastnej odpovedi zachvela.

Jej slová boli pravdivé. Skoro.

Celá pravda nebola taká jednoduchá – v skutočnosti totiž nemali potuchy, čo Leviatani plánujú. Všetko, čo mali k dispozícii, boli len hrozivé dohady, že chcú tie deti ovládať a že Lottie a jej priatelia im poskytnú vynikajúci nástroj, keď našli Hamelnskú formulu, nebezpečnú zmes chemikálií, ktorá dokáže ľuďom vymyť mozog.

„Musí to byť pre vás nesmierne ťažké,“ zavolať na ňu nejaký mužský hlas, z ktorého bolo zreteľne cítiť falošný súcit.

Nutkanie prevrátiť oči bolo takmer neznesiteľné.

„Ako sa vám podarilo vrátiť naspäť k normálnemu životu?“

Veľmi ťažko.

Lottie musela umlčať hlas vo svojej hlave a milo sa na novinárov usmiala.

Takéto otázky jej dávali najčastejšie. Osobné otázky. Mali im pomôcť spoznať tajomnú maradovskú princeznú, ktorá sa zhodou čudесných okolností ocitla v centre diabolského sprisahania.

Lottie si v duchu predstavila, ako by sa asi novinári tvárili, keby zistili, že vôbec nie je princezná. Že je iba profesionálna náhradníčka, že len zaskakuje za Ellie, ktorá sa medzitým, vďaka bohu, bezpečne dostala do školy.

„Chcú počuť nejaký zaujímavý príbeh,“ upozornil ju Simien. „A vidieť milú princeznú.“

So zreteľom na jeho slová si z tváre odhrnula uvoľnený prameň vlasov. Simien vyhlásil, že na verejné vystúpenia má pridlhé a nepoddajné vlasy. Lottie sa však odmietla dať ostrihať, a tak si ich vyčesávala do starostlivo upraveného drdola.

„Mám okolo seba skvelých ľudí, ktorí ma podporujú,“ odvetila. „A vďaka ich láskavosti a trpezlivosti je štúdium pre mňa vítaným a upokojujúcim rozptýlením.“ Lottie vyčarila svoj najžiarivejší úsmev, aby všetci videli, ako veľmi svoje štúdium miluje.

Pozrite sa na mňa, pozrite sa, akou skvelou študentkou je maradovská princezná!

Oslnil ju blesk fotoaparátu a pred očami sa jej zjavili tancujúce hviezdičky, až sa z toho zatakala. Prešla si rukou po tvári.

„Nijaké fotografie ani videá!“ okríkol Samuel reportérov a postavil sa pred Lottie.

Ďalšia otázka ju trochu zaboľela, ale dostávala ju zakaždým, preto si už na ňu mohla zvyknúť.

„Páčia sa nám vaše šaty, princezná. Od koho sú?“

Lottie si skúsila predstaviť, ako by na túto smiešnu otázku odpovedala Ellie. *Nosím kožu princeznej, známej ako jej kráľovská výsosť Eleanor Wolfsonová!*

Potlačila smiech, ktorý jej už klokotal v hrdle, a pohltila ho.

Usmiala sa a zružovela. Dúfala, že to budú považovať za skromnosť, nie za podráždenosť. „Momentálne mám na sebe modernú verziu tradičného maradovského sarafánu. Podľa áčkového strihu, výšiviek motívov slnka a špecifického rukopisu iste spoznávate tvorbu Léona Marieho.“

Akoby kdesi v diaľke počula Ellin chichot. Nemohla by jej to zazlievať. Boli uprostred obrovského sprisahania a týchto hlupákov zaujímalo, aké nosí šaty. Túžila, aby to brali trochu vážnejšie.

Vzápätí svoje želanie oľutovala.

Samuel ju viedol ďalej. Kývol jej, aby vedela, že odvádza skvelú prácu. Brána bola už len kúsok pred ňou, záhradu plnú ruží mala na dohľad. Ešte pár krokov a bude voľná.

„Dostali sme informáciu, že princezná sa pôjde pozrieť na šermiarsky turnaj,“ zaznel medzi ostatnými pýtajúcimi sa pokojný a rozvážny hlas so severozápadným americkým prízvukom, z ktorého sršala sebaistota obyvateľa veľkého mesta. „Prečo ste teda nesledovali jednotlivé súboje, keď ste boli priamo v sídle?“

V Lottie by sa krvi nedorezal. Toto bola prvá podozrievavá otázka, ktorú jej položili. Očami strelila po tajomnej pýtajúcej sa. Dívala sa na ňu elegantne oblečená mladá žena v okuliariach s obdĺžnikovým rámom a s čiernym mikádom. Zdalo sa, akoby si v zástupe novinárov vydobyla vlastné miesto, odkiaľ vyčnievala ako maják. Na modrej blúzke mala menovku: AIMÉE WUOVÁ, CLEAR LINE MEDIA.

Lottie si uvedomovala, že musí pokračovať v chôdzi, ale výraz na novinárkinej tvári ju prikoval na miesto.

„Hľadali sme Hamelnskú formulu,“ potichu odvetila a snažila

sa pozbierať. Už sa takmer dotýkala pozlátenej brány. Zacítila známú sladkú vôňu ruží a levandule a zatúžila vstúpiť dnu a konečne byť v bezpečí.

„To je tá nebezpečná formula, ktorú sa snažia nanovo objaviť Leviatani?“

„Áno.“

„Prečo ste o nej neinformovali učiteľov? A čo presne sa s tou Hamelnskou formulou stalo?“

Lottie pocítila pálenie v hrudi. Nevedela, na ktorú otázku má odpovedať skôr.

Ostatní novinári stíchli a všetku pozornosť upriamili na Aimée a Lottie.

„Bohužiaľ, formuly sa zmocnili Leviatani a nie je jasné, čo s ňou zamýšľajú a či vôbec funguje. Čo sa týka vašej ďalšej otázky, mylné sme verili, že...“ Pri pomyslení na to, akú chybu urobili a aké strašné následky to môže mať, Lottie stiahlo hrdlo. Celé to bola pasca. Priviedli Leviatanov k formule ako poslušný psi.

Aimée okamžite využila príležitosť na ďalšiu otázku. Akoby hádzala ručný granát. „Koho máte na mysli pod tým *my*?“

Skôr než Lottie stihla odpovedať, priletela ďalšia otázka. „Aj ja sa chcem na niečo opýtať. Na tlačovke počas večere na panstve Tompkinsovcov sme dostali informáciu, že Hamelnská formula bola ukrytá tak, aby ju nikto nenašiel. Ako sa teda mohlo stať, že sa jej zmocnili Leviatani?“

„To *my* sú moji priatelia...“ Samuel stál vedľa nej a pobádal ju, aby prešla bránou, ale keď sa snažila odpovedať, zdalo sa jej, že opäť cíti vôňu práškového cukru z továrne, a skoro sa zadusila.

Spomienka na Leviatanov nebola to jediné, čo Lottie mučilo. Pamätala si aj bozk, osladený cukrom z továrne. Bol to radostný moment, ktorý sa jej naskytol len chvíľu pred tým, než sa všetko pokazilo. Bola si istá, že ten bozk mal nejaký význam, akoby ju

k Ellie pýtalo niečo zvláštne, aj keď jej princezná potom tvrdila, že o nič nešlo.

Tak prečo, čudovala sa Lottie, o tom Ellie odmietala hovoriť, keď o nič nešlo?

„Princezná?“ pripomenula sa Aimée a vytrhla ju z myšlienok.

„Moji priatelia z Rosewoodu a ja...“ vyhrkla prirýchlo. „A Leviatani sa k tej formule dostali, pretože sme objavili kľúč k miestu, kde bola ukrytá.“

Ako sa ukázalo, kľúčom bola hudobná melódia. Keď ju niekto zahral na klavírnom krídle, ktoré patrilo dedkovi dvojčiat Tompkinsovcov, otvorila sa tajná schránka na boku krídla, v ktorej bola uložená formula. Vtedy sa jej to zdalo čarovné. V skutočnosti to však bolo diabolské.

Lottie si uvedomila, že jej pokoj sa vytratil. Brbala ako malé dečko.

Rýchlosť, s akou ju Aimée neúnavne bombardovala svojimi otázkami, jej znemožňovala aspoň trochu si odpovede premyslieť.

Prečo sa nikto iný na nič nepýta?

„Ako Leviatani našli ten kľúč?“

„Ukradli nám ho.“

„Takže to vy ste ho našli?“

Lottie búšilo srdce ako splašené. Ani na jednu otázku neodpovedala správne a veľmi dobre to vedela. Novinári nič z toho nepotrebovali vedieť – nemali to vedieť. Prezradila priveľa.

„Obávam sa, že už musím ísť. Potrebujem si vyzdvihnúť výsledky svojich skúšok.“ Odrazu zafúkal vetrík, a keď sa Lottie otočila, uvidela vo vzduchu poletovať ružové okvetné lístky. Znášali sa jej k nohám, akoby ju vítali. Ešte naposledy sa obzrela cez plece a dodala: „Očakávam vynikajúce známky.“

Lottin pohľad sa sústredil na jedinú osobu. Na Aimée Wuovú. Zapisovala si poznámky do svojho notesa a od okuliarov sa jej

odrážalo svetlo. Hrôza, ktorá drvila Lottino vnútro, sa s každým pohybom pera prehlbovala.

Samuel jej ochraňujúco položil ruku okolo pliec a svojím veľkým telom ju chránil pred ďalšími otázkami. Druhou rukou otvoril bránu. „Podďte,“ vyzval ju potichu.

Pomaly sa vydala za ním, ale nedokázala odtrhnúť zrak od Aimée, ktorá na ňu hypnoticky hľadela. A presne vo chvíli, keď prechádzala cez bránu, sa to stalo. Spadla.

Zem sa zdvihla oproti nej a Lottie natiahla ruky, aby zbrzdila pád. Fotoaparáty cvakali a Samuel sa rozkričal.

Silné paže ju bez námahy zdvihli na nohy. Pálenie na kolenách jej prezradilo, že si ich odrela, ruka, na ktorej pristála, ju bolela. Čoskoro bude samá modrina, ale to bol ten najmenší problém.

Zatiaľ čo sa novinári chichúňali a zrejme si porovnávali snímky nemotornej princeznej, zmätená a červená od hanby krivkala po cestičke a celý čas cítila na chrbte spaľujúci pohľad Aimée Wuovej.

Toto mi teda fakt nevyšlo.